

„de Schouw“

Vereniging van
Vrienden
van de
HOGE VELUWE

Vereniging van "VRIENDEN VAN DE HOGE VELUWE"

U i t d e S t a t u t e n :

Art. 2. De vereniging beoogt het aankweken van een hechte band onder hen, die als donateur de Stichting "Het Nationale Park de Hoge Veluwe", gevestigd te Hoenderlo, steunen, de uitbreiding van het aantal deser donateurs, alsmede het bijstaan van het dagelijks bestuur van die Stichting in het verwezenlijken van de doeleinden, die hij krachtens de grondregelen van die Stichting heeft na te streven.

Art. 3. 1. De vereniging tracht haar doel te bereiken door in nauwe samenwerking met het dagelijks bestuur van de Stichting "Het Nationale Park de Hoge Veluwe":

- a. in brede kring belangstelling te wekken voor "Het Nationale Park de Hoge Veluwe" door het stimuleren van het bezoek aan dit park;
- b. het organiseren van één of meer "Hoge Veluwe-dagen" per jaar;
- c. het vormen van werkgroepen uit en in bijzondere gevallen mede buiten haar leden, ter bestudering van bepaalde onderdelen, mogelijkheden en belangen van "Het Nationale Park de Hoge Veluwe" en zijn donateurs;
- d. het dienen van advies en/of het doen van voorstellen aan het dagelijks bestuur voornoemd;

B e s t u u r :

Jhr. W.H. de Beaufort, Maarn, Voorzitter.

Prof. Dr. J.F. Kools, Wageningen, Vice-Voorzitter.

C.W. van Calcar, Secretaris, Koningsweg 37, Beekbergen. Tel. 06766 - 500.

Mevr. Ita Kreunen Mees, 2e Secr., "Windewaaï", Hoenderlo. Tel. 06768 - 262.

Mr. C.J. Pické, Penningmeester, Apeldoornseweg 64, Hoenderlo, Giro 951993.

Ch.G. Matser, burgemeester van Arnhem

H.M. Oldenhof, Burgemeester van Ede

Mr. A.L. des Tombe, burgemeester van Apeldoorn

Prof. Dr. H. Engel, Amsterdam

Mevr. J.J. Hacke-Oudemans, Putten

J.H. Memelink, Doorwerth

F.J. Tiele, Schaarsbergen

Mr. F. Oorthuys, Hoofd Onderafd. Natuurbescherming, Dep. O.K.W., Den Haag

Prof. A.M. Hammacher, Dir. Rijksmuseum Kröller-Müller, Otterlo

Ir. J.H. van Tuil, Dir. Nat. Park de Hoge Veluwe, Hoenderlo

Leden

Adv. Leden

Redactie "De Schouw"

adres: "Windewaaï", Hoenderlo

telefoon 06768 - 262

Mevr. J.J. Hacke-Oudemans

Mevr. Ita Kreunen Mees

G. Spanhaak

A.B. Wigan

Elke donateur van het Nationale Park kan lid worden. De minimum contributie bedraagt f 2.50 voor gewone leden; voor echtgenoten van leden f 1.—. Voor Jeugdleden f 1.—. Organisaties en verenigingen kunnen, als zodanig, lid worden voor tenminste f 10.— per jaar. "De Schouw" wordt U gratis toegezonden.

1 9 6 0

J a a r v e r g a d e r i n g
Vereniging van Vrienden

- Deze zal gehouden worden op zaterdag 9 april 1960 om 2.30 uur in een van de zalen van Restaurant Royal, Willemsplein te Arnhem.

DE HOGE VELUWE
VIJF EN TWINTIG JAAR!

- 1960 is het zilveren jubileumjaar van ons Nationale Park. Op 24 april 1935 werd het landgoed van de heer en mevrouw Krölller tot Nationaal Park verheven. Het spreekt wel vanzelf, dat de vrienden van de Hoge Veluwe zich met het Stichtingsbestuur en de Directeur verheugen over het bereiken van deze mijlpaal. Al naarmate de Nederlander de Hoge Veluwe met zijn schatten van natuur en kunst heeft leren kennen, zal zijn begrip omtrent de grote betekenis van deze daad zijn verdiept. Op het ogenblik, waarop wij dit schrijven, staat nog niet geheel vast op welke datum het jubileum zal worden gevierd. In elk geval, zo deelde de heer Van Tuil ons mede, zal op of omstreeks 24 april op bescheiden schaal een receptie worden gehouden voor de vriendschappelijke en zakelijke relaties van de Stichting. Het zal ook aan enkele verrassingen niet ontbreken. T.z.t. hopen wij op een en ander nog terug te komen.

JUBILEUM-FOTO- EN TEKENWEDSTRIJD

VERSLAG VAN DE JURY

- Als we niet beter wisten, zouden we naar aanleiding van de inzendingen voor deze wedstrijd niet zeggen, dat de Hoge Veluwe toch werkelijk + 700 "vrienden" heeft. Er waren nl. slechts 14 deelnemers, een bedroevend klein aantal, al was het werk, speciaal in de foto-afdeling, van bijzonder mooi gehalte.

De 5 inzendingen in de teken-afdeling waren enigszins teleurstellend. Het verbaasde ons, dat niet meer amateur-tekenaars inspiratie op de Hoge Veluwe vonden.

De 1e prijs ging naar Mr. J.W. Frowein uit Arnhem voor een "impressie in de zandverstuiving" met houtskool en conté.

De 2e prijs was voor Mej. R.A.P. André uit Rhenen voor "herten hebben voorrang", een krijttekening, origineel gezien, door de voorruit van de auto.

Een speciale prijs was voor Jaap Kruk, 14 jaar, voor een decoratieve tekening met gekleurd krijt van herten in het landschap.

Foto-afdeling.

Hier waren 9 inzenders, met 53 foto's, waarvan de kwaliteit over het algemeen zó goed was, dat het de jury heel wat hoofdbrekens kostte er de allerbesten uit te zoeken.

afd. a. de flora (1 inzending)

De 1e prijs was voor de heer J. v.d. Vlies, Rotterdam, met "gele streeprand Russula", een schitterende close-up paddenstoelen-foto.

Hij kreeg ook de extra prijs voor de mooiste close-ups, nl. voor zijn uniek mooie serie van 9 close-

ups van planten en insecten.

afd. b. landschap (7 inzendingen)

Hier was de keuze moeilijk, daar de inzendingen werkelijk prachtig waren.

1e prijs: de heer E. Kat, Amsterdam, voor "Pampelse zand", een stemmingsvol geheel van berken in 't zand met prachtige wolkenlucht.

2e prijs: Mevr. C.A.J. Meyer-Thierens, Bilthoven, voor "veenplas aan de rand van de fazanterie", een lentefoto van glinsterend water met ijle bomen op de achtergrond.

3e prijs: de heer L.F. Hesseling, Arnhem, voor "winter, wegaansluiting nabij de Pampel", een sprookjesachtige doorkijk op de natte weg in een omlijsting van donkere bomen.

speciale prijs: Ir. C.W.A. Oyens, den Haag, voor "kunst en natuur", een prachtige luchtfoto, uit een sportvliegtuig genomen van het jachtslot St. Hubertus in het wijde landschap.

extra prijs: de heer E. Kat, Amsterdam, voor de mooiste totaal-inzending (10 stuks).

afd. c. de mens en de "Hoge Veluwe"

1e prijs: de heer J. Kruk, den Haag, voor "zomer 1958", een goed gezien beeld van een groepje kleine mensfiguren in een hoek op de voorgrond tegen een groot landschap.

speciale prijs: de heer L.F. Hesselink, Arnhem, voor "achter de Compagniesberg", een groepje wandelende mensen en kinderen.

Verder stelt de jury er prijs op nog 16 van de ingekomen foto's over te nemen en voor het album te bestemmen van: Mevr. Meyer en de heren Brantjes, Hesseling, Kat, Kruk en V.d. Vlies.

Ter aanvulling stelden de heer F. Tiele enige mooie tekeningen en de heer G.K.C. van Tienhoven bijzonderedierfoto's ter beschikking; als juryleden

konden zij natuurlijk niet aan de wedstrijd deelnemen.

Mevrouw J. Hacke-Oudemans liet het oudste gevonden voorwerp, een stenen bijl uit de jonge-steen-tijd, gevonden op de "Hoge Veluwe", fotograferen, daar het zich als bruikleen in de collectie van de Gelderse Archeologische Stichting in het Gemeente-museum te Arnhem bevindt. Zij stond deze afbeelding ter opluistering voor het album af.

Namens de "Vrienden" zal het album, bij het a.s. 25-jarig bestaan van de Stichting het Nationale Park de Hoge Veluwe, aangeboden worden aan het bestuur dier Stichting.

I.K.M.

WILLEM NAB VERTELT

Herinneringen van de wildmeester
van het St. Hubertgilde

- Onder het eerste gesprek met Willem Nab, de 78-jarige, gepensioneerde chef-jachtopziener van ons Nationale Park, moest ik denken aan plaatjes uit een toverlantaarn, dat romantische instrument, waarmee wij ons als kinderen, lang voordat de deftige epidiascoop haar intrede had gedaan en lang, voordat film en televisie ons kwamen verwennen, zo genoeglijk wisten te vermaken. De mooiste lantaarn, die wij zelf ooit bezaten, was een soort goedkoop fornuisje met een pijperop en een waxine-lichtje in zijn binnenste. Wanneer de kamer donker was gemaakt, projecteerde het geval, tot ieders verrukking en tot versteviging van onze financiën - wij hieven al vroeg een kijkgeldje van iedere bezoeker - kleurige, ronde plaatjes op het witte

laken.

Als Nab vertelt, keren de plaatjes terug. Eén voor één schuiven ze voor de nog altijd heldere lens van zijn geheugen en omdat Nab goed kan vertellen, kost het de bezoeker geen moeite om zich in het te voorschijn getoverde beeld in te leven. Een vergelijking met de filmstrook zou niet opgaan. Wie met Mab wil praten, moet geen tweeduizend meter film in anderhalf uur verwachten. Onze bejaarde oud-jachtopziener spreekt met de rustige bedachtzaamheid van de geboren en getogen Veluwenaar en hij doet het sober, heus niet woordkarig, maar zonder franje en opsmuk. Het plezierige van zijn verhalen zit in zijn aangeboren zin voor humor, daarnaast in zijn gevoel voor de werkelijkheid. Het zijn geen sterke verhalen, wel sterke herinneringen van een man, die van jongsaf, op zijn geboortegrond Hoenderloo, vertrouwd is geraakt met het Veluwse landschap en zijn levende have en die van lieverlee, kennersleiding is gaan geven aan het oude, adellijke spel van de jacht, dat met de algemene zorg voor het grofwild steeds ten nauwste verbonden is geweest.

Het is deze door en door Veluwse entourage, die zijn herinneringen romantischkleurt, al was de werkelijkheid niet altijd zo romantisch.

Het werk van een jachtopziener, die verantwoordelijk is voor een goed beheer van een grofwildstand, is moeilijker, ingespannender en vraagt veel meer kennis, ervaring en contact met het wild, dan men wel eens denkt. En niet altijd is, in particuliere dienst, de beloning in overeenstemming geweest met de eisen, die deze functie stelde.

Nochtans, Nab heeft zijn pensioen gekregen en hij leeft, ondanks zijn acht en zeventig jaren, bewonderenswaardig fit en volop belangstellend, in zijn woning te Hoenderloo, die alle kenmerken vertoont van een "zware bouw" uit een royale beurs. Het ijzerbeslag op de deuren vertelt ervan. Het huis is, in de goede jaren van twintig, in opdracht

van mevrouw Kröller gezet. Nab zelf heeft overigens het hele Nationale Park "rond gewoond", in Harskamp, Otterloo, op de Zwarte Berg en in Oud Reemst. "We moesten vroeger nogal eens verhuizen en van werk verwisselen . . . ." zegt hij.

Hij is 1 februari 1914 in dienst van de familie Kröller-Müller gekomen, toen de heer en mevrouw Kröller de boerderij Harscamp bezaten en de eerste 1400 ha grond van het tegenwoordige Nationale Park langs de weg Hoenderloo, de Pampel, Otterloo kochten van de familie Sickesz. De heer Memelink was als rentmeester iets eerder in dienst gekomen. Twee jaar werkte Nab op de boerderij De Harscamp en in het Harscamperbos; daarna werd hij assistent van de eerste jachtopziener Hols, die hij in 1928 als zodanig is opgevolgd.

Als Hoenderlose jongen kende hij al vroeg het bos en het wild uit de omgeving. In het Deelerwoud deed hij als drijver zijn eerste jachtervaringen op. Hij bracht een grote kennis van het omringende landschap, een geoefende blik en een vroeg ingeprent begrip van weidelijkheid mee, toen hij zijn eerste werk als wildschut begon.

Nab kan het aantal stuks grofwild in het eerste afgerasterde stuk van wat later de Hoge Veluwe zou worden, niet meer schatten, maar hij weet wel, dat er meer dan 350 herten waren in de dertiger jaren, toen het bezit van de familie Kröller-Müller al tot een wildbaan van 4000 ha door aankoop en ruiling was gegroeid. Nu zijn het er ruw geschat 140, één op anderhalve ha.

Aanvankelijk werden er herten en zwijnen uit de Harz geïmporteerd. "Een tam goedje hoor", zegt Nab, "de herten kwamen aan het hek en de varkens liepen bij de boeren, die toen nog binnen de Hoge Veluwe woonden, het erf op. Later werden ze wel wilder. Dat heeft bosbaas Bakkenes ondervonden, toen hij met wat voer in de hand zo'n hert mee wilde lokken naar de vijver bij het jachtslot. Voor hij het in de gaten had lag de bosbaas, onverhoeds op het

gewei geschept, in de vijver. Jaja, ze konden wel eens lelijk worden . . . ."

Nab heeft de gehele uitbreiding van het Nationale Park, van het eerste begin tot de huidige omvang meegemaakt. Hij weet, dat De Pampel werd gekocht van de leerlooier Terwindt uit Arnhem, die de geschilde eek voor zijn bedrijf gebruikte, dat Hoog Baarloo werd verworven van de familie Gunnink en dat een groot gebied, omvattende Deelen, de Compagniesberg, Oud Reemst en Terlet van Baron Van Pallandt van Rozendaal overging in handen van zijn werkgever. Daarna is door grondruiling aan de overzijde van de Arnhemseweg het bezit op 6600 ha gebracht, waarvan, na de tweede wereldoorlog, ongeveer 1000 is afgegaan voor de aanleg van het vliegveld Deelen.

Al vroeg werden grote bedragen ten koste gelegd aan de instandhouding en verbetering van de grofwildstand. Een der eerste maatregelen was een uitwisseling van herten en zwijnen met Het Loo, in de tijd, toen de heer Krölller op vriendschappelijke voet stond met Z.K.H. Prins Hendrik.

Nab weet te vertellen, hoe hij op Het Loo assisteerde bij het vangen van herten en varkens. Dat gebeurde met tweeduizend meter witte lappen, waarop, naar Duits gebruik, de koppen van allerlei wilde beesten waren geschilderd. De lappen werden over een grote oppervlakte, bij wijze van omheining uitgezet, terwijl bij de uitgangen netten werden gespannen. Die vangpartijen waren hele evenementen, waarbij heel wat adellijke gasten werden uitgenodigd.

In 1921 werden de moeflons, die nu nog een unieke attractie van de wildbaan op de Hoge Veluwe vormen - een aantal exemplaren is na de tweede wereldoorlog naar Het Loo verhuisd - door de heer Krölller uit Luxemburg geïmporteerd. Dit muffelwild, dat oorspronkelijk van Corsica en Sardinië komt, heeft het van het begin af aan goed gedaan op de Hoge Veluwe, al hebben de dieren aanvanke-

lijk hinder gehad van een overmatige groei van de hoeven.

"Wij begonnen met acht schapen en vier rammen", vertelt Nab, "en we hebben gezien, dat het gemakkelijk wild is. Het is met wat spurrie en magere veldgewassen tevreden. Wij hebben er nu minstens een honderdvijftig. Ze hebben het beter gedaan dan de kangeroes. Die sprongen overal overheen. Met dat experiment zijn we al tamelijk gauw opgehouden." Later zijn er nog Schotse herten naar hier gebracht, die wat kleiner van stuk waren, maar prachtig vertakte geweien hadden.

En om nu dit eerste praatje met de heer Nab, ter inleiding van zijn verdere herinneringen te besluiten: men moet vooral niet denken, dat het werk van de jachtopziener altijd en op de eerste plaats de jacht zelf geldt. De heer Krölller heeft ongetwijfeld de eerste stukken grond van de Hoge Veluwe ook gekocht met de bedoeling de jacht te beoefenen. "Hij was een goed, weidelijk jager", hoorden wij Nab met respect in zijn stem zeggen. "Ik ben veel met meneer Krölller mee geweest. En als we eens een dag niets geschoten hadden en ik zei "Meneer, wat is dat nou jammer", dan antwoordde de heer Krölller: "Maar Nab, we hebben toch een mooie dag gehad. We zijn de hele dag buiten geweest en wat is het hier mooi. We hebben toch ook de zons- ondergang gezien". Meneer Krölller was een goed mens."

(wordt vervolgd)

G.S.

ADRESWIJZIGING SECRETARIS

Van 1 april af is het adres van de heer C.W. van Calcar niet meer Koningsweg 37, Beekbergen, maar: Berg en Dalweg 5, Beekbergen.

DE HOGE VELUWE-DAGEN

De 24e Hoge Veluwe-dag zal gehouden worden op zondag 12 juni 1960.

De 25e Hoge Veluwe-dag op zaterdag 22 oktober 1960.

Nader bijzonderheden vindt U in volgende nummers van de Schouw.

DE EXCURSIE

OP DE A.S. 24e HOGE-VELUWEDAG

- Zoals onze vrienden zich zullen herinneren, is al eens mondeling medegedeeld, dat ter ere van het 12-jarig bestaan onzer vereniging in 1960 aan onze leden gratis ter beschikking zal worden gesteld een gekleurde geomorfologisch bodemkundige overzichtskaart van het Nationale Park De Hoge Veluwe met een beschrijving. Deze kaart is op verzoek van de Studiekring voor de Veluwe belangeloos samengesteld door de leden van genoemde kring, de heren Dr. G. Maarleveld en Dr. Ir. J. Schelling met medewerking van de secretaris van de Studiekring, Ir. J.C. Pape. De Stichting voor Bodemkartering heeft voor de lithografische uitvoering gezorgd op een door de Topografische Dienst welwillend beschikbaar gestelde onderdruk.

Het bestuur van de vereniging van Vrienden van de Hoge Veluwe is aan de opstellers en verzorgers van kaart en alle genoemde instanties voor hun grote medewerking warme dank verschuldigd. De kaart geeft te zien de geologische gesteldheid van het terrein, de opbouw der verschillende lagen en de bodemkundige veranderingen, die zich in de loop der tijden hebben voorgedaan.

Het is nu de bedoeling al deze bijzonderheden te gaan bekijken in het terrein onder leiding van de

medewerkers van de stichting voor Bodemkartering, de heren Maarleveld en Pape, die de gegevens hebben verzameld en in kaart hebben gebracht. Nadere bijzonderheden voor die 24e Hoge Veluwe-dag vindt U in het volgende (zomer-)nummer van de Schouw.

Red.

MUSEUM - NIEUWS

Uit of thuis

- Uw redactie heeft mij gevraagd iets te vertellen over de organisatie van buitenlandse tentoonstellingen.

Wanneer nl. het bericht wordt gepubliceerd, dat een collectie schilderijen en tekeningen van Van Gogh in het buitenland zal worden geëxposeerd, is de reactie hierop meestal tweeledig: sommigen verheugen er zich over, dat weer een land om de werken van Van Gogh gevraagd heeft en dat weer een museumdirectie de verantwoording op zich neemt om deze kostbare collectie aan haar bezoekers te tonen; anderen zijn verontwaardigd, dat de "Van Gogh's weer op reis gaan" en dat alle risico's, die hieraan verbonden zijn, opnieuw genomen worden. Beide reacties zijn te begrijpen: het is verheugend, dat de belangstelling voor Van Gogh's werk nog steeds verbazend groot is, maar het is ook vanzelfsprekend, dat het besluit om een zeer waardevol gedeelte van het oeuvre van een gestorven kunstenaar te transporteren heel veel zwaarder weegt, en moet wegen, dan het vervoer van een enkele Picasso, een enkele Monet of een enkele Matisse. Deze risico's liggen niet alleen in het transport: trein-, vliegtuig-, boot-, of camionreizen verlopen in de meeste gevallen zonder ongelukken,

het zijn vooral ook de permanente, interne risico's waartegen de directie van het museum haar collectie moet beschermen: het schokken en trillen van de vervoersmiddelen, waardoor barstjes in het verfoppervlak kunnen ontstaan, de wisseling van Vochtigheidsgehalte onderweg, waardoor de verfhuid zou kunnen krimpen of uitzetten - dit zijn vooral de problemen, waarmee men naast de meer "spectaculaire" gevaarsproblemen te maken heeft. Toen de Van Gogh-collectie naar Japan ging (in de winter van 1958-'59) vroegen de volgende punten om aandacht: de Van Gogh-collectie mocht niet te lang aan het museum in Otterlo onttrokken worden (dit is mede een reden waarom de Van Gogh's uitsluitend in de wintermaanden, waarin het bezoekersaantal uiteraard daalt, in bruikleen worden afgestaan) en transport per boot was ook daarom uitgesloten; een vliegtuigroute, waarbij zo min mogelijk tussenlandingen werden gemaakt, was verre te verkiezen boven een meermaals onderbroken route, daar juist bij het dalen en opstijgen de meeste ongelukken voorkomen; het transport moest over verschillende vliegtuigen worden verdeeld, zonder dat het overvliegen te veel tijd zou kosten - het was dus zaak een vliegtuigmaatschappij te kiezen, die met grote frequentie op de veiligste route vloog; de kisten, waarin de schilderijen verpakt werden, moesten licht en toch stevig zijn, de binnenbekleding mocht geen vocht absorberen, bovendien moest zij zo elastisch zijn, dat trillingen opgevangen werden; het materiaal der kisten moest vocht-(en insecten-)werend zijn, en vooral ook: er mocht(en) niet meer dan een of twee schilderijen in één kist komen, opdat zo min mogelijk schilderijen tegelijkertijd een bepaald risico zouden lopen. Al deze problemen zijn gunstig opgelost, de zorg van de Japanners zelf was bovendien zó groot, dat deze tentoonstelling met haar duizelingwekkend aantal bezoekers*) ten volle geslaagd is. (Als een voorbeeld van de zorg van de Japan-

ners hoef ik slechts te noemen, dat geen lid van het museum personeel een kunstvoorwerp aanvat zonder witte handschoenen aan te trekken, ook worden schilderijen nooit op de grond gezet, zonder eerst een smalle mat en een gewatteerde deken (baan) neer te leggen - en toch is het werktempo ondanks deze zeer gedetailleerde voorzorgsmaatregelen in de musea hoog.)

Het spreekt wel vanzelf, dat bovendien alle garanties voor brandveiligheid, intense dag- en nacht-bewaking (tevens een gezonde financiële basis) aanwezig moeten zijn vóór besprekingen over tentoonstellingsplannen in gang worden gezet. Zijn al deze punten ten volle doordacht en naar vermogen tot een oplossing gebracht, dan moeten we wel als een realiteit aanvaarden, dat niet alleen de mensen, maar ook de kunstwerken veel meer reizen dan vroeger: geen regering en geen museumdirectie kan zich aan deze situatie onttrekken door gefundeerde verzoeken om een bruikleen zonder onderzoek af te wijzen. De risico's en de verantwoording, die genomen worden zijn groter en gevarieerder geworden, maar ook het contact met kunstwerken is algemener geworden. Niet alleen het oppervlakkige contact, omdat niemand zich meer voor de burens hoeft te schamen, wanneer hij een museum binnenloopt, maar ook het intense contact: wie zal het niet als een grote verrijking voelen om in Nederland de kunst van Mexicanen, Etrusken en Japanners te zien, waar men vroeger voor naar Mexico, Italië of Japan moest reizen..... Goed, men moest er vroeger meer tijd, geld en moeite voor over hebben en veel wensen bleven dagdromen, maar dat wil nog niet zeggen, dat daardoor de mogelijkheid tot contact zoveel groter was dan nu: het boek, waar je jarenlang systematisch alle antiquariaten voor afsnuffelt, hoeft niet per se een grotere vondst te zijn dan het boek, dat je toevallig, als terloops, van je boekhandel op zicht krijgt.

Het belangrijkste is wel, dat met het volle inzicht in de draagkracht der verantwoordelijkheid, de verantwoordelijkheid toch genomen wordt, omdat inzicht nu eenmaal het besef van grenzen en van mogelijkheden en onmogelijkheden vooronderstelt.

E.J.

---

*) 611.592 in Tokyo en Kyoto in 3 maanden, tegen 308.000 in New-York in 3 maanden, in 1949
